2168 3

ŽIVOT SVETOG

TAVELIĆA

ČUVAR SVETOG GROBA

bl. N. Tavelić

- za dan proglašenja
svetim
narodni gusar iz
Hercegovine

Zemljo moja krvlju orošena
Mila majko suzam okićena
Ti otari svoje suzno lice
Pa poslišaj cvrkut lastavice.
Ona novo proljeće ti javlja,
Evo tebi povjesnoga slavlja,
Evo tebi radosti i sreće,
Iz grobova poniknulo cvijeće.
Evo tebi zore novih dana,
Procvjetale kosti velikana.

Davor moje gusle javorove,
Probudite stare vitezove,
Sve biskupe, bane i knezove,
Probudite lava Tomislava,
Krešimira i s njim Zvonimira,
Ljutog zmaja Zrinovića bana
Petra Zrinjskog, Krstu Frankopana.

Podignite stare krajišnike,
Te stoljetne naše mučenike,
Sve serdare, hrabre kapetane,
Sve prvake pjesmom opjevane.
Dignite Mijata Duvnjaka,
I plejade ostalih junaka.
Nek se bude mrtvi velikani,
Mučenici znani i neznani,
Što su vijekom na braniku bili,
Za krst časni svoju krv su lili.
Za krst časni i zlatnu slobodu,
A na ponos junačkome rodu.

Da sam vila pa da imam krila,
Letio bih preko sinjeg mora,
Do pod prozor papinoga dvora,
Svetom Ocu da donesem glase,
Da stoljetno slavje priprema se.
Svetog Petra malena su vrata,
Da sad prime sinove Hrvata,
Jer i mrtvi sa živima kreću,
Da podijele zajedničku sreću.
Da se skupa ondje veselimo
Lovor vijencem sveca okitimo,
Načim mrtvim ovo je priznanje,
Za vjekovnu patnju i stradanje.

Svemu rodu ponos je i dika,
Da imamo sveca mučenika,
Prvog sveca javno proglašena,
Naše krvi i našeg imena.
Svetog Niku roda Tavelića,
Od starine dičnoga plemića.

Pjesmo moja, mukom začinjena,
Digni njega na naša ramena,
Da ga svemu svijetu pokažemo
I tajne mu žića otkrijemo,
On je dika svoga Šibenika.
Rodila ga junakinja majka,
Dojila ga mlijekom od junaka,
Pa ga rano u samostan dala,
Svoje čedo Bogu žrtvovala.
Slavni Šibenik ponosi se time.
Da je Niko povezan sa njime,
Tu je Niko zavjet položio,
Za boj ljuti tu se pripremio,
Disciplina i pokora teška,
Spremiše ga za djela viteška.

U to doba Bosna je u muci,
Božje stado razgone joj vuci,
Pa se ona u crno zavila,
Dajuć harač vjeri bogumila.
Tko će opet zemlju obraćati,
Tko li svoju krvcu prilijevati?

Gdje su čete hrabrih vitezova,
Da nam brane vjeru pradjedova,
Tad u srcu malenoga fratra,
Zapali se neobična vatra.
Kad mu plamen iz očiju sinu,
Teško svakom Božjem dušmaninu.
Prve čete u boj sveto lete,
Još da vidiš medj njima plemiće,
Ljutog zmaja Niku Pavelića,
Bože mili divna li junaka,
Pod kitama Kristova barjaka,
On ne nosi haljine od boja,
Nego habit siromašnog kroja.
On ne paše mača golemoga,
Već križ goli Krista propetoga.
Krunica mu sablja posjeklica,
Molitva mu junačka desnica,
Oštro koplje oko sokolovo.
Samur kalpak ime Isusovo,
Hostija mu hrana i obrana.
Kroz gudure bosanskih planina
Hoda vitez dvanaest godina.
On oblazi gradove i sela,
I junačka svud izvodi djela,
Šireć svetu vjeru katoličku,
Sve na krunu misleć mučeničku.
Al mu Isus tu priliku pruža,
Tek u zemlji trnovitih ruža.

Gdje je i on jade jadovao
I krv svoju za nas prolijevao.

S dopuštenjem viših poglavara
Niki želja ostvari se stara,
Da on vidi svetu Palestinu,
Isusovu zemnu domovinu.
Sad i ona u krvi se pjeni,
U njoj zulum čine Saraceni.
Prožtivnici Isusuve vjere,
Oni oštre poduzimlju mjere.
Obaraju crkve i oltare,
Za istinu i pravdu ne mare.

I naš Niko ponosi se time,
Da je lijepo zadobio ime,
U to doba: "Čuvar svetog Groba".

Malo vrijeme tek godina jedna,
A niki se mirovati neda,
On ne može samak boraviti,
Kad se mora u samostan kriti.
Na hiljadu i još tri stotine
Devedeset i prve godine,
On izadje iz svog samostana
Sa trojicom braće franciskana,
Pa dopire na tržnicu glavnu
Da zametne tu raspravu javnu.

Divan čini silan efendija,
Od sve zemlje veliki kadija,
Kada fratar na sredinu kroči,
Svi na Niku prevaljuju oči.
Al se junak nije uplašio
Već pred zborom riječ prihvatio
Čuješ mene čestit efendija,
Nas ne plaši sila ni orgija,
Mi smo spravni za istinu mrijeti,
Da svoj zavjet izvršimo sveti.
A istina na ovo nas tjera,
Da se prava očituje vjera.
Recite mi, uvaženi zbore,
Dal, vas sumnje ikakove more,
Vaša vjera nije sa nebesa,
Isusova ne prizna čudesa.
Vaša sila ne poštuje pravde,
Provodite najgore nepravde.
U crkve nam konje ugonite,
Kopitama vjernike gazite.
Jedne ste nam sramno porobili,
U pepo druge pretvorili.
Sveta mjesta Isusove muke,
Pograbiste sve u svoje ruke,
Isusova do svetoga groba
Ne date nam u nijedno doba.
Prodjite se zala i nevjere,
Zlodjela Vam prevršiše mjere.

Već istinu pravu upoznajte,
Pa kršćansku pripoznajte.

Uto nasta metež i galama,
Objesi ga trgom se prelama.
Tad kadija na noge se skoči,
Pa se Niki unese u oči:
~~Ilopsreci teških dopanuti~~,
Il poreci što si reko sada,
Il ćeš teških dopanuti jada".

Njemu Niko mirno odgovara:
Oj kadijo ti se prodji jara,
Već saslušaj sad istinu cijelu,
I da znadeš odluku nam smjelu:
Ni jedan nas ništa poreć neće,
To se tiče vaše vječne sreće.

Ja da vidiš bijesnih kurjaka,
Kad zgrabiše četiri junaka.
Sva četiri zemlju oboriše,
Batinama na mrstvo izbiše.
Tu ih muče tri bijela danka,
Gladom žedjom moge bez prestanka.
Na svake ih nagonili muke,
Vezali im i noge i ruke,
Najviše im zadavaju moke.
Kad im sjekli meso na komade,

Al su oni srca junačkoga,
Te ne sreću s puta početoga.

Pa kad svakog oguliše živa,
Njima duša u veselju pliva,
Očekujuć mučeničku krunu,
Oni svoje dušmane ne kunu,
Već se za njih dobrom Bogu mole,
Za njih svoje prikazuju bole,
Kad četvrta zora osvitala,
Na trgu se vatra rasplamsala.

Mučenike opet izvodiše,
Pa ih triput ognju pokloniše,
Al ta vatra ne dohvaća fratra,
Jer koji je stvorio nebesa,
Sad pokaza na njima čudesa.
Ali masa slijepa kod očiju,
Vikom jari velikog kadiju
Pa on maknu očim na dželate.
A dželati namjeru mu shvate:
Gole oni sablje povadiše,
Mučeničke glave poletiše...

Ti se nekad na pločniku starom
I židovi sa poznatim žarom
Krv Kristovu zazivali na se,
Dok im Pilat ne usliša glase.
Što je Niko od Boga molio,
To mu i Bog danas udijelio,
Pa mu davna ostvari se želja,

Krvcu prili za svog spasitelja,
Slavno svrši započeto djelo,
Ni danas mu ne zna se za tijelo,
Jer tjelesa noću zakopaše,
Nikad braća za njih ne doznaše.

Al po smrti ovih mučenika,
Mi dobismo prvog blaženika.
Njega narod od davnine štuje,
I oltare njemu sagradjuje.
On je mnogim na pomoći bio,
Svetački je vijenac zaslužio,
Kad smo, eto, i to dočekali,
Mili rode, Bogu se zahvali.
A ti Niko, divan mučeniče,
Našeg roda prvi zaštitniče,
Dok je sunca i dok je mjesoca,
Slavit će te i starci i djeca

Slavit će te mila domovina,
Nek nam živi stara zadužbina.
Ti nam čuvaj vjeru pradjedova,
I koljevku junačkih sinova,
Pa nek djeca ovih novih dana
Slijede stope svojih velikana.

Spjevao: PETAR VULETIĆ " ŠJOR"

IZDANJE: Dr. S. Batinović D. Hras

Tisak: Tipografija -Djakovo 1970